

ř. z. Ale ani z předpisu tohoto §u 49 nelze správnost onoho názoru dovoditi. Dle §u 76 téhož zákona ručí členové za závazky společenstva s ručením obmezeným nejen v případě úpadku, nýbrž i v případě likvidace. Jest sice pravda, že dle §u 49 jsou likvidatoři pod vlastní zodpovědností povinni, by navrhli vyhlášení úpadku, je-li z bilance patrné, že aktiva společenstva nestačí ku krytí jeho dluhů. Ale tento § 49 obsahuje jen povšechná ustanovení o povinnostech likvidatorů a vztahuje se na společenstva s ručením jak obmezeným, tak neobmezeným. Proto jest jej vykládati tak, aby neobsahoval rozpor s dalšími zvláštními předpisy, zejména s předpisy platícími jen pro společenstva s ručením obmezeným (§ 76 až 86 cit. zák.). A tu nelze přehlédnouti, že v §u 85 doplatky členů výslovně se označují jako částky, dluhované společenstvu s ručením obmezeným. Ustanovení toto jest v souhlase s různou povahou obojího druhu společenstev. Jak již prvý soud správně uvádí, ručí při ručení neobmezeném členové věřitelům za schodek celým jměním solidárně, a vzhledem k tomuto dalekosáhlému závazku jest zvlášť upraveno tak zvané rozvrhové řízení (§ 61 a násl. uv. zák.). Při společenstvech s ručením obmezeným jde však dle §u 76 jen o úhradní závazek vůči společenstvu. Lze tedy při společenstvech s ručením obmezeným doplatky požadované ku krytí schodku, které v §u 85 jsou označeny jako částky společenstvu dluhované, vřaditi mezi aktiva společenstva, a jestliže po připočtení jich není družstvo pasivní, nemají ani likvidatoři povinnost zakročiti o vyhlášení úpadku. V tomto případě stačí dle likvidační bilance k nabytí likvidační rovnováhy splacení polovice (50%) doplatků, které na členech dle §u 76 cit. zákona a §u 24 stanov mohou býti požadovány. Tím padá celý podklad uvedené námitky a netřeba se obíratí tím, zda i z jiných důvodů jeví se tato námitka neopodstatněnou.

Čís. 5714.

Stavebník, jenž vystavěl stoku, by si opatřil pro novostavbu přípojku na hlavní stoku, nemůže se domáhati na obci v Čechách náhrady, byl-li obcí právoplatně poukázán, by si přípojku vystavěl sám. Soudu nepřisluší, by přezkoumával toto rozhodnutí obce a to ani, jde-li o soukromoprávní nároky odvozované z předpisů §u 1037 a 1042 obč. zák.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1782/25.)

Žaloba stavebního družstva proti obci o náhradu nákladu na stoku, již bylo družstvo zřídilo ku domu jím postavenému, byla oběma nižšími soudy pro tentokrát zamítnuta, odvolacím soudem mimo jiné z těchto důvodů: Není sporno mezi stranami, že uliční stoka žalujícím družstvem zřízená probíhá pruhem asi 8 m širokým vedle chodníku jeho domu čp. 279, postaveného na poz. parcele č. kat. 555, správně na stav. parcele č. kat. 552 z ní utvořené a domu státního čp. 280 postaveného na poz. parcele č. kat. 553/3. Ze zjištění prvního soudu jde na jevo, že stoka provedena byla až ku kanálu

u ovčince a že náklad na ni činil 12.433 Kč 20 h. Že kanál vystavený žalující stranou, za jehož zřízení požaduje náhradu, vystaven byl v soukromém pozemku žalující strany, není sporno, stejně, jako není mezi stranami sporno, že nebyl dosud pozemek ten žalovanou stranou pro ulici požadován, ani jí převzat, jak jest obec k tomu jinak dle stavebního řádu oprávněna. Pozemek, v němž žalující strana hlavní stoku zřídila, nebyl dosud prohlášen veřejným statkem, neboť k tomu je zapotřebí dle §u 31 obec. zřízení usnesení obecního výboru, jež, jak rovněž nesporno, dosud se nestalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolávající se družstvo domáhá se toho, by mu žalovaná obec nahradila náklad na zřízení stoky, kterou zřídilo na pruhu as 8 metrů širokém podle chodníku domu čís. p. 279, jemu náležejícího, a státního domu č. p. 280, a setrvává na názoru, že pozemek tento považovati jest za veřejný statek, ježto prý slouží veřejné komunikaci, třeba vzhledem k obmyslnému a vědomému odporu žalované strany formálně dosud pruh onen nemohl býti prohlášen za veřejný statek. Avšak nesprávnost tohoto názoru dovodil již odvolací soud, a stačí odkázati v tomto směru na důvody napadeného rozsudku. Podotknouti by bylo, že za nynějšího stavu knihovního mohlo by jíti nanejvýše o faktický výkon služebnosti veřejného užívání soukromého majetku. Ale i k tomu, by žalovaná obec jako zástupkyně veřejného statku nabyla faktické držby takovéto služebnosti, musila by míti a projevití úmysl užívati pozemku onoho svými příslušníky naznačeným způsobem. Takového projevu však žalovaná obec dosud neučinila, pročež otázka, zda a proč žalující družstvo trpí užívání onoho pozemku pro účely komunikační, nepřichází v tomto sporu vůbec v úvahu. Stavební řád pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. z. nemá výslovného ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že přístup k novostavbě musí býti sprostředkován veřejnou cestou, a dle předpisů 8. hlavy zákonů o podpoře stavebního ruchu (§ 48 zák. čís. 100/1921, § 42 zák. čís. 45/1922 a § 42 zák. čís. 35/1923) dokonce za určitých podmínek stačí, lze-li dosíci komunikace třeba prozatimně. Dle §u 22 odst. 1 a 6 stav. ř. pro Čechy jest ten, kdo dle §u 10 téhož řádu žádal za rozdělení pozemků na staveniště, povinen, by v době, kdy rozdělení počne se ve skutek uváděti, postoupil obci k její žádosti zdarma a bez závad knihovních částí svého pozemku, jichž jest třeba pro ulice, parcelovaný pozemek protínající; má-li pozemek — jak tomu jest v tomto případě — takovou polohu, že staveniště možno dostati jen na jedné straně nové ulice, musí vlastník postoupiti jen tolik, co činí poloviční šířka ulice. Dle odst. 4 téhož paragrafu náleží pak obci, by dle postupu, jakým se pozemky zastavují, zařídila, čeho třeba k úpravě nových ulic, aby též vystavěla hlavní stoku, s kterouž má podnikatel stavby náležitě spojití své stavení. Zřizování hlavních stok za podmínek stavebního řádu jest tedy zásadně povinností, zákonem obcím uloženou. Ale s druhé strany není vylou-

čeno, by při udílení stavebního povolení nebylo ohledně kanalisace ujednáno něco odchylného, což zejména může se státi v případech, kde formálně nebylo provedeno řízení dle §u 10 stav. řádu, jak tomu jest v tomto případě. Odvolací soud poukazuje na to, že při stavební komisi dne 8. srpna 1922 souhlasili přítomní zástupci družstva s tím, aby obec prodloužila hlavní kanál jen až k zahradě R-ského. V tomto směru nebylo ovšem spolehlivě zjištěno, zda Antonín J. a Otta Ch., kteří se za družstvo účastnili stavební komise, měli k takovému ujednání plné moci. Avšak otázku úpravy kanalisace ohledně žalujícího družstva vyřídila obec jako úřad stavební též přípisem ze dne 12. září 1923 a usnesením městské rady ze dne 10. září 1923 v něm citovanými v ten rozum, že odkázala dovolatele na předpis §u 79 stav. řádu. Není ani tvrzeno, že rozhodnutí toto bylo pořadem příslušných stolic napadeno. Soudům nepřisluší právo, aby přezkoumávaly takováto rozhodnutí spadající do oboru veřejného práva a to ani tehdy, jde-li o soukromoprávní nároky odvozované z předpisů §§ 1037 a 1042 obč. zák. Pro náhled žalujícího družstva, že ono usnesení městské rady není úkonem orgánu, jednajícího v věcech stavebních, není ani ve spisech ani v zákonu (§ 130 a násl. st. zák.) opory. Pokud tedy žalující družstvo vystavělo stoku, aby samo pro svoji novostavbu si opatřilo přípojku na hlavní stoku, nemůže náhradu požadovati z právních důvodů §u 1042 nebo §u 1037 obč. zák.

Čís. 5715.

Úpadkový věřitel není oprávněn za úpadku nastoupiti odpůřčí žalobou, třebas mělo býti úpadkové řízení zrušeno dle §u 166, druhý odstavec, konk. ř.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1909/25.)

Žaloba, již úpadkový věřitel odporoval za úpadku firmy Josef V. právnímu jednání žalované banky s firmou Josef V., byla zamítnuta oběma nižšími soudy pro nedostatek žalobcova oprávnění k žalobě, odvolacím soudem z těchto důvodů: Smyslem § 37 konk. ř., jenž ustanovil, že právo, odporovati právním jednáním úpadce ať už s osobami blízkce příbuznými, nebo s některým věřitelem, vykonává správce úpadkové podstaty, jest, že dnem vyhlášení úpadku počínajíc žádný věřitel již odpůřčí žalobu nemůže podati. To plyne zejména z odstavce (3) a (4) §u 37 konk. ř., kde jsou předpisy ve příčině odpůřčích sporů konkursními věřiteli již zahájených, které vyhlášením úpadku se přerušují. Dle toho záleželo rozhodnutí tohoto sporu především na otázce, zda nároky žalobou uplatňované jsou nároky odpůřčími ve smyslu §u 37 konk. ř., poněvadž jen v tomto případě jest námitka nedostávající se legitimace žalobcovy a důsledkem toho zamítavý rozsudek prvé stolice v zákoně odůvodněn. O tom však nemůže býti pochybnosti, že tato žaloba a její konečný návrh, by bylo uznáno právem, že žalované nepřisluší na základě notářského spisu ze dne 22. května 1922 práva oddělná, že prohlášení dlužníka v notářském spisu